

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Από τις μευρνταριές του δευκός Ρισελιέ. 'Η όμορφιά και το χρήμα. 'Η έξυπνη αντίδικος του γέντος. 'Η δικαιοσύνη του Θεοδώριχου. Το δίκιο της χήρας. Οι άσυνείδητοι δικασταί. Στην κρεμάλα! 'Η άπληστία του Πίθη. Πώς γιατρεύτηκε από τη δίψα του χρυσού, κτλ. κτλ.

'Ο περίφημος Γάλλος στρατηγός ντε Ρισελιέ κατηγορήθη κάποτε από την εύνοσημένη του Σαιν-Βινσέντ, επειδή άρνούταν να της έξοφλήσει ένα γραμμάτιο 100.000 σκούδων, τα οποία της είχε ύποσχεθεί ως αντάλλαγμα του έρωτός της.

Κατά τη διαδικασία που επακολούθησε, ο Ρισελιέ ύπεστήριξε, ότι το γραμμάτιο ήταν πλαστό και γιά να κατατραφώση την αντίδικό του, γύρισε σε μία στιγμή και της είπε :

—Κυρία, κυτάξτε το πρόσωπό σας και πείτε μας ελλοκονά. 'Α-ξίζει να πληρωθώ μ' ένα τόσο μεγάλο ποσόν ;

—'Εγώ δέν είμαι τόσο έγούιστρια σάν εσάς, στρατάρχα, του άπάντησε ή έξυπνη Παριζιάνα. Κυτάξτε όμως και σας το δικό σας πρόσωπο και πείτε μας αν εινε ποτέ δυνατόν να σας αγαπήση μία γυναίκα, αν δέν της προσφέρασε μία άξια λόγου χρηματική άμοιβή...

Μιά μέρα παρουσιάστηκε στον βασιλέα των Φράγκων Θεοδώριχο κάποια χήρα και του παραπονέθηκε ότι, ενώ είχε καταγγείλει κάποιον ισχυρό ευγενή, δέν μπορούσε να βοηθί το δίκιο της, λόγω των επανουλημμένων άνομοιών της δίχης.

'Ο Θεοδώριχος κάλεσε τότε τους δικαστάς και τους διέταξε να τελειώσουν την υπόθεσι της χήρας αύθημερόν. Την επομένη ή χήρα ξαναπήγε στον αυτοκράτορα και τον εύχαρίστησε γιά την προσωπική του έπιμωσια, χάρις στην οποία, επί τέλους, βρήκε το δίκιο της.

Κατόπιν αυτού, ο βασιλεύς ξανακάλεσε μπροστά του τους μεροληπτικούς δικαστάς και τους επέλγησε, λέγοντάς τους :

—Γιά να τελειώσετε την υπόθεσι αυτής της χήρας μέσα σε μία μέρα, σημαίνει ότι δέν ήταν καθόλου πολύπλοκη. Και όμως τη βαστούσατε πίσω τόσον καιρό. Πρέπει λοιπόν να τιμωρηθείτε γιά την άμελεία σας... Και διέταξε να τους άποκεφαλίσουν.

'Ο Άσιανός βασιλεύς Πίθης, ο οποίος ζούσε κατά την εποχή του Ξενοφώντος, είχε αναγκάσει όλους τους υπηκόους του να εργάζονται στα χρυσωρυχεία του, με το σκοπό να μαζέψη πολλούς θησαυρούς.

Μετά καιρό, όταν γύρισε από κάποια ταξείδι και κάθησε να φάη, ή γυναίκα του του πρόσφερε ψωμί και φρούτα από... χρυσάφι μέσα σε σεσυθί επίσης χρυσωρυχεία...

'Ο βασιλεύς εύχαριστήθηκε γιά την άφθονία αυτού του χρυσωρυφού, αλλά επειδή δέν μπορούσε να γευματίση με... μάταλλα, ζήτησε να του φέρουν από τα συνηθισμένα φαγητά.

—Μεγαλειότατε, του άποκρίθηκε τότε ή βασίλισσα, από τον καιρό που διέταξε να δουλεύουν οι υπηκόοι σου στα χρυσωρυχεία, έχκατέλειψαν τη γεωργία και ή γή δέν παράγει πια προϊόντα. 'Αφού λοιπόν το θέλησες έτσι, φάγε τώρα χρυσάφι.

'Ο Πίθης, που ήταν γνωστός βασιλεύς, άντι να θυμώσει από τα λόγια της γυναίκας του, άναγνώρισε το δίκιο της και από εκείνη την ήμερα διέταξε να μη δουλεύη στα χρυσωρυχεία του, παρά το έκι πέμπτον από τους κατοίκους της χώρας του.

'Ο Διονύσιος, ο τύραννος των Συρακουσών, βρισκόταν πάντα σε άνησυχία, λόγω των συνωμοσιών που έξυφραίνοντο και ξεσπούσαν κάθε τόσο εναντίον του. Μιά μέρα, παρουσιάστηκε μπροστά του ένας ξένος και του ύποσχεθηκε άντι γενναίας άμοιβής, να του πη ένα μυστικό, με το οποίο θα έπιληροφορείτο στο έξής κάθε συνωμοσία που θα γινόταν εναντίον του και θα την προλάβαινε.

'Ο Διονύσιος έμεινε σύμφωνος γιά την προτεινομένη άμοιβή και τότε ο παμπόνηρος ξένος έσκαψε στ' αυτί του και του είπε :

—Μεγαλειότατε, σου έξυμολογούμαι, ότι δέν γνωρίζω κανένα μυστικό, αλλά αν άνακωνώσεις στους υπηκόους σου, ότι πραγματικά σου άπεκάλυψα κάτι τέτοιο, να είσαι βέβαιος πως κανένας πια δέν θα πωλήση να συνωμοτήση εναντίον σου...

'Ο τύραννος βρήκε λογικότατο το έπιχείρημα του ξένου και άφου του πλήρωσε τη συμφωνημένη άμοιβή, άκαλούθησε τη συμφωνημένη και ήσυχασε άριστικά άπ' τις συνωμοσίες.

πους του φοβερού βεζίρη, παρά μόνον έτρεξαν κι' ειδοποίησαν τ' άδερφοξάδεφτρα της που δούλευαν έξω από το χωριό.

Σε μισή ώρα έφτασαν όλοι στο χωριό, φίλησαν το λείψανο της άντρείας βάθως τους, άματιάθηκαν κι' έτρεξαν να προφτάσουν τους τζοχανταραίους με την άπόφασι ή να ξεκιλαβώσουν τη Δάφνη ή να σκοτωθούν ως τον ένα.

Οι τζοχανταραίοι, μόλις πέρασαν τον Καλαμά κι' ένόμισαν, ότι βρισκόταν ασφαλήςμένος, άρχισαν να πηγαίνουν άναορα-άναορα, θαυμάζοντας τη χλιδακόλλη σκιάβα τους. Και τόσο πολύ μαγεύτηκαν από την άρρητη όμορφιά της, ώστε άρχισαν να σκέφτονται να μνη την παραδώσουν στον 'Αλή Πασιά. Κι' όταν βρέθηκαν σύμφωνοι σ' αυτό, ήρθε το δυσκολότερο ζήτημα :

—Ποιός θα την πάρη άπ' όλους ;...

—Όλοι ήταν νέοι από είκοσι ως είκοσιπέντε χρόνων και καθένας την ήθελε γιά πόν εαυτό του. 'Ο ένας πανεύνοταν γιά την όμορφιά του, ο άλλος γιά το σπίτι του, και πές ο ένας, πές ο άλλος, θύμισαν, βριστηκαν και πάστηκαν με τ' άριστα.

Βρόντησαν ντουρένια κι' άπτεφωσαν γιαταγάνια και σε μία στιγμή στρώθηκαν όλοι καταγής, έξόν ένας μονάχα που δέν είχε άλλον αντίπαλο να σκοτώση ή να σκοτωθί άπ' αυτόν. Αυτός, νικητής και χαρούμενος, έτρεξε ν' άπατήσει στην άγκαλιά του τη Δάφνη, που βρισκόταν λαθωμένη ανάμεσα στους τόσους σκοτωμένους, κι' έτρεχε το αίμα της σάν βρούσι επάνω στα στήθια της.

—Είσαι δικό μου! της είπε ο 'Αρδανίτης με έρωτικό πάθος.

—Μαοριά μου, σινιά! του άπολογήθηκε με ήρωική άπάθεια και με περιφρόνηση έκείνη. Μαοριά μου, να πεθάνω Χριστιανή! 'Εσεινος έσαινε από τη φίληση, κι' αυτή άρτάξε το ματωμένο γιαταγάνι του σκοτωμένου που βρισκόταν δίπλα της και του το έμπηξε στα στήθια μ' όση δύναμη της έδωσε το μίσος κι' ή άποστοφή, και τον έφριξε άψυχο καταγής. Κι' έτσι αυτή μονάχα έμεινε ζωντανή ανάμεσα σ' είκοσι-δυό σκοτωμένους έχιρούς της.

"Υστερ' από κάποιο χρόνο, έφτασαν πρεχάτα τ' άδερφοξάδεφτρα της.

—'Αδέφτρα μ' ! Σαδέφτρα μ' ! φώναξε μ' άγωνία ή Δάφνη. Πεθαίνω Χριστιανή... 'Ενα σινιά που θέλησε να με μαγαρίση, το σκοτώσα...

Ρίχτηκαν επάνω της οι δικοί της κλαίγοντας, την άρταξαν στην άγκαλιά τους και την έφεραν στο σπίτι...

"Υστερ' από λίγον καιρό, ο 'Αλή Πασιάς κηρούσσονταν από τον Σουλτάνο φορμανλής, δηλαδή άνάοτης, έξέ αιτίας των φοβερών κωκυργγημάτων του, κι' ή πεντάμορφη Δάφνη παντρεύονταν το πιο όμορφο παλληκάρι του τόπου μας, τον Δικιμάντη.

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

Μιάς χήρας γυός είν' άρρωστος βαριά γιά να πεθάνη, και μπανοβγαίνου οι γιατροί με γιατρικά στα χέρια, και μπανοβγαίν' ή μάνα του με χέρια σταρωμένα.

—Και δέ μου λές, παιδάκι μου, το τ' είν' ή άρρωστιά σου να πάω στην Πόλη γιά γιατρό, στη Λάρσα γιά βοτάνι ;

—Μάνα, της Πόλης ο γιατρός δέν μπορ' να με γιατρέψη, μόνο μία κόρηνη έμμορφη στον άργαλειό που ύφραίνει, που ύφραίνει τα μεταξωτά κι' ύφραίνει τα βαμπακίνα.

Σύρε, μανούλα, να της πης γυναίκα να την πάρω.

Παίρνει τη ρόκα της και πάει, πάει στη μαουριάτα.

'Από μαουριά τη χαιφετά κι' από κοντά της λέει :

—Κόρη μου, ο γυός μου σ' αγαπά και θέλει να σε πάρη γιά να σε κάνω νύφη μου, γυναίκα του (παιδιού μου).

—Χρυσός ο λόγος σ', μάνα μου, μητέρα (του άντρός μου).

"Αν μ' αγαπά και βούλεται γυναίκα να.

(με πάρη, άς προσκαλέση τον πατά να βάλη τα (στεφάνια.

